

Pinksteren: twee reacties

ds. J. IJsselstein - Handelingen 2:5-13

Liturgie:

Psalm 118:12

Psalm 22:14

Lezen Handelingen 2:1-13

Psalm 45:2,3,4

Psalm 95:5

Psalm 25:4

Biddend hebben ze ernaar uit gezien. Naar de vervulling van Gods belofte. In de stellige overtuiging, de belofte wordt immer, wordt altijd vervuld. In die overtuiging hebben ze samen gebeden. Intens gebeden en gesmeekt om de komst van de Heilige Geest. Die grote groep van mensen: ouderen..., jongeren... Die grote groep van honderdtwintig mensen. Een kleine gemeente vol. De gemeente van de eerstelingen, die straks zal uitgroeien tot de grote oogst.

Pinksteren is het feest van de eerstelingen. Pinksteren is het feest van het begin van de tarweoogst. Opdat men op deze eerstelingen een rijke oogst van voorspoed zou verwachten. Dit, wat op de Pinksterdag gebeurt, is het begin van de grote oogst. Na al het werk wat de Heere Jezus heeft gedaan: nu volgt de vrucht.

Op de dag van het Pinksterfeest, staat in vers 4, *worden zij allen*, al die honderdtwintig, *vervuld met de Heilige Geest*. De Geest komt van boven. Uit de hemel. Zoals beloofd aan Jesaja de profeet: *Want (sprak God) Ik zal water gieten op de dorstigen, stromen op het droge. En Ik zal Mijn Geest op uw zaad, op uw kinderen, gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen.*

Zoals geprofeteerd door Joël: *Daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten op alle vlees. En uw zonen en uw dochters zullen profeteren.*

Ik zal Mijn Geest uitgieten, en... (zei Joël): zij zullen profeteren.

Ja, jongens en meisjes, want dat is een beetje de vraag. Wat gebeurt er nu eigenlijk als God Zijn Geest geeft in de harten van die honderdtwintig mensen? Ze worden vervuld, staat er, ze worden vervuld, ze lopen over, van...? Ja, waarvan eigenlijk?

We zien op de Pinksterdag *tekenen*. We horen het geluid van een geweldige wind. En we zien tongen als van vuur. Teken, die allemaal wijzen naar bepaalde aspecten, naar bepaalde kenmerken van de Heilige Geest en Zijn werk.

Maar wat er vooral gebeurt: die mensen gaan (staat er), die *spreken*. Lukas zegt in vers 4 van Handelingen 2: De Geest geeft hen te *spreken*. En in vers 6 staat dat de menigte van mensen hen hoort *spreken*.

En uiteindelijk, als al die mensen toegestroomd zijn en dichterbij komen om goed te kunnen horen wat er aan de hand is, dan staat er: Wij horen hen in onze taal de grote werken van God vertellen, de grote werken Gods *spreken*.

Het vertellen van de grote werken van God, dat is wat Joël destijds bedoelde met *profeteren*: de grote werken van God vertellen.

Welke grote werken, welke grote dingen heeft God dan gedaan? Welke grote daden van de Heere gaan ze dan vertellen?

De grote dingen die in het Oude Testament altijd weer terug komen zijn: De verlossing uit Egypte. Het gaan door de Rode Zee. De reis door de woestijn. De doorgang door de Jordaan. En het beërven van het land Kanaän. De grote daden van de HEERE uit later tijd ook: de terugkomst uit de ballingschap.

Maar het ligt vooral voor de hand, dat als het hier gaat om het vertellen van de grote werken van God, dat ze vooral *die* dingen vertellen die *kort geleden gebeurd* zijn.

Ja, want wat is er kort geleden gebeurd, vlak voor Pinksteren?

Jezus van Nazareth is gestorven aan het kruis. Hij is begraven. En daarna... is Hij opgewekt uit de dood! En Hij is naar de hemel opgevaren, Hij is de hemel binnengegaan! Dat is zijn de grote werken van de Heere, het grote werk van de zaligheid!

En dat vertellen ze, jong en oud, *de grote daden van God*.

Ze vertellen *niet* wat *zij* allemaal hebben. Dan ben je trouwens snel klaar. Van jezelf heb je helemaal niets. Alleen maar zonde, ongeloof, opstand, verloochening en twijfel. Dat zijn de *grote daden van de mens*. Die vertellen ze niet.

Ze vertellen ook niet over zichzelf, over wat ze allemaal meegemaakt hebben, over hun ervaringen, over wat ze beleefd hebben... Ze vertellen ook niet hoe God (volgens hen) meestal werkt in hun eigen hart en in harten van andere mensen...

Ze maken ook niet heel veel lawaai. Ze gaan niet lopen zwaaien met hun armen, ze raken niet in geestvervoering, ze vallen niet op de grond. Ze spreken niet met onverstaanbare brabbeltaal...

Nee, ze vertellen overluid en duidelijk *de grote werken van God*.

Pinksteren is het wonder van het gesproken Woord: van het vertellen van de grote werken van God.

Ze vertellen dat God in onbegrijpelijke liefde Zijn Zoon in de wereld gezonden heeft. En dat Hij Zijn werk voltooid heeft. En dat Hij door Zijn Vader in de hemel weer ontvangen en aanvaard is. Omdat Zijn werk volkomen was. Ze vertellen van Gods werk.

Onze harten, laten we maar eerlijk zijn, zijn zo vaak gericht op onszelf. Maar het is het werk van de Heilige Geest om onze harten te richten op God. Op wat Hij doet. Op wat Hij gedaan heeft. In het bijzonder in het grote werk van de zaligheid.

Herkent u dat in uw eigen leven? Van mezelf zo gericht op mezelf. Ik vertel zo graag iets over mezelf. Iets moois over mezelf, zo dat het het hart van een ander raakt... En ik hoop zo dat ik dan een klein traantje zie in de ogen van die ander...

Zo menselijk, zo gericht op mezelf...

Maar dit is het kenmerk van het werk van God de Heilige Geest. Dat Hij die op-onszelf-gerichte-harten, die Adams-harten, die Eva-harten, richt op God. In woorden en werken, gaat richten op God en op de eer van Zijn Naam.

En dat zien we hier gebeuren. Ze spreken *de grote werken van God*.

Dan moet je die werken natuurlijk wel *kennen* in je eigen hart, anders weet je ook niet waar je het over hebt.

Kent u *zelf* die grote werken van God in uw eigen leven? Bent u ooit als een vijand aan Gods voeten gevallen? Gods grote werk...

Hebt u ooit gebogen onder het oordeel wat God velde over uw leven? ‘Heere, U hebt gelijk, Uw doen is rein, Uw vonnis is rechtvaardig’. Gods grote werk...

Bent u ooit als een verloren mens gebracht aan de kribbe van Bethlehem? Waar u hoorde en geloofde: Heden is ons geboren de Zaligmaker. Gods grote werk...

Bent u ooit met het pak van uw hemelhoge schuld gebracht aan de voet van het kruis? Gods grote werk...

Hebt u ooit de Opgestane Christus ontmoet? En zicht gekregen op de grote Hogepriester, die bidt aan de rechterhand van de Vader? Gods grote werk...

Dan ga je niet over jezelf vertellen. Dan ga je *Gods werken* vertellen.

En *daar(!)* worden andere mensen jaloers op. *Dat* trekt andere mensen tot Gods goede dienst.

Ze vertellen de grote werken van God. En dan, ja, dan komt de reactie. Van de mensen daar om heen. En daar letten we vanmorgen vooral op. Die honderdtwintig mensen vertellen vrijmoedig en blijmoedig de grote werken van God.

En de mensen daaromheen...?

We gaan vanmorgen letten op twee typen, twee soorten van mensen daaromheen, en dus ook twee soorten van reactie.

We overdenken met elkaar Handelingen 2, en dan vooral de verzen 5 tot en met 13. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volken dergenen, die onder den hemel zijn. En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd, want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken. En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileeërs? En hoe horen wij hen een iegelijk in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn? Parthers, en Meders, en Elamieten, en de inwoners zijn van Mesopotamië, en Judea, en Cappadocië, Pontus en Azië. En Frygië, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Libië, hetwelk bij Cyrene ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten; Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken. En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: Wat wil toch dit zijn? En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns.

We zien in deze verzen eigenlijk twee soorten van mensen.

In vers 5 gaat het over ‘*Joden die te Jeruzalem wonen, godvruchtige mannen*’.

En in vers 13 gaat het over mensen die spotten en zeggen: *Ze zijn vol van zoete wijn. Ze zijn dronken.* U zegt: ‘Zijn er nog meer soorten, nog meer typen mensen?’

Ik zie ze niet.

Het thema voor de preek is dan ook:

Twee reacties op het spreken van de grote werken van God.

Er zijn twee aandachtspunten, twee soorten reacties:

1. Geraakt

2. Geërgerd

Als eerste dus:

1. Geraakt

Er waren (staat in vers 5), Joden, in Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van alle volken van al degenen die onder de hemel zijn.

Het zijn mensen die wonen in de heilige stad, in Jeruzalem. Het zijn niet de pelgrims van het Pinksterfeest die van buiten de stad komen. Nee, het zijn bewoners van de stad: Joden uit al de volken onder de hemel. Ze hebben waarschijnlijk hun leven lang ergens anders gewoond. Maar toen ze wat ouder werden, zijn ze teruggegaan naar het land van de belofte. Het zijn waarschijnlijk voor een groot deel ouderen die teruggegaan zijn naar Jeruzalem, naar het heilige land, naar de heilige stad, in de hoop dat ze na hun sterven daar ook begraven zullen worden. En tegelijkertijd leeft in die tijd ongetwijfeld ook een sterke verwachting van de komst van de Messias.

Mensen uit Jeruzalem. Geen slordige, geen goddeloze mensen. Nee, ze zijn heel ijverig in hun godsdienst, want er staat: *Het zijn godvruchtige mannen. Ze leven naar Gods wet. Ze zijn ijverig in de instellingen van God.* Calvijn zegt: *Kennelijk is er iets in de godsdienst dat hen trekt*, dat hen aantrekt.

Misschien geldt dat ook u wel, ouderen. Ik spreek u vanmorgen bijzonder aan. Omdat het hier waarschijnlijk ook gaat om ouderen. U zit al veertig, vijftig, zestig jaar in de kerk. Er is iets wat u trekt. Waardoor u steeds weer terugkomt.

Ijverige mensen, zo ijverig, dat blijkt in het vervolg, dat ze meegedaan hebben (hoe dan ook) aan het kruisigen van de Heere Jezus Christus.

Misschien, ouderen, geldt dat u ook wel. Jaren van ijver en netheid. Maar tegelijkertijd, als u eerlijk bent vanmorgen, diep in uw hart: een vijand van Christus.

En zegt vers 6: *Als deze stem geschied was, kwam de menigte samen en werd beroerd, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken.*

Deze stem geschiedde. Bedoelt Lukas het geluid van die wind, dat ze gehoord hebben, of...? Calvijn denkt bij deze uitdrukking, bij ‘de stem die geschiedde’ meer aan het verhaal, dat als een lopend vuurtje door de stad gaat. Het is in ieder geval voor iedereen duidelijk: Er gebeurt iets! Er is iets aan de hand in de stad!

En als ze dat horen, staat er, dan komt de menigte samen. Al die mensen stomen toe. De menigte *komt samen en wordt beroerd*. Ze zijn in totale verwarring, als aan de grond genageld, perplex! Innerlijk volledig de greep op zichzelf kwijt.

Want...? Wat is er dan...?

Er staat: *Een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken*.

Jarenlang, hun leven lang, hebben die mensen in het buitenland gewoond. Daar zijn ze, staat in vers 8, geboren. En nu ineens, moet je nu horen! Dat zijn gewone mensen uit Galilea! Die zijn nog nooit in het buitenland geweest. Die zijn nog nooit de grens over geweest. En ze praten onze *moedertaal*...

Ze ontzetten zich allen en verwonderden zich. Ten hoogste verbaasd. Totaal verwonderd. Volledig in verwarring. Ze zeggen tegen elkaar: *Ziet, zijn niet allen die daar spreken Galileeërs? En hoe horen wij hen een ieder in onze eigen taal in welke wij geboren zijn*: Parthers, Meders, Elamieten, inwoners van Mesopotamië. Mensen uit het oosten, uit de streek van Iran. Judea, en dan: Cappadocië, Pontus, Azië, Frygië, Pamfylië, Klein-Azië (het tegenwoordige Turkije). Er zijn mensen uit Egypte, uit de delen van Libië, uit Afrika, hetwelk bij Cyrene ligt. Er zijn uitlandse Romeinen, dat wil zeggen Joden uit Rome die hier zijn komen wonen. Overal komen ze vandaan! Joden en Jodengenoten, Kretenzen van het eiland Kreta, Arabieren...

Wij horen hen in onze talen de grote werken van God spreken.

Ze horen - Pinksteren is het wonder van het gesproken *Woord* - in hun eigen taal over de grote werken van God. Indringender, treffender dan dat ze dat ooit gehoord hebben! Want, staat er, ze ontzetten zich allen en werden twijfelmoedig zeggende de een tegen de ander: *Wat wil toch dit zijn?* Ze kunnen er niet om heen. Het raakt hen. Hier is iets heel bijzonders aan de hand. *Ze ontzetten zich*, letterlijk. Ze zijn stomverbaasd. In totale verwarring, twijfelmoedig, aangeslagen, perplex, ja, meer nog, ze gaan vragen, ze zeggen: Wat is toch de *betekenis*, wat is toch de *bedoeling* van dit alles? Wat is toch de *strekking* hiervan?

Zoals u, ouderen, en nogmaals, ik spreek u in het bijzonder aan, zoals u in het verleden, zonder twijfel ooit geraakt werd in uw hart. U werd wakker geschud en het bracht u (u weet het nog!), het bracht u in verwarring. Plotseling werd u, hoe dan ook, wat er ook gebeurde, uit uw geruste leventje wakker geschud. Wat er gebeurde, dat greep u vast. Het schudde u door elkaar. Uw hart beefde. Uw knieën knikten. U was diep onder de indruk. U weet het nog... U was bezorgd... U raakte ontroerd...

Het liet u niet meer los... U sliep onrustig... 's Nachts lag u te draaien in uw bed...

Het was alsof uw binnenste geweten wakker geschud werd door 'de stem die geschiedde'. En, u kwam er op af. Nieuwsgierig... Omdat u kennelijk voelde en wist: Hier is iets heel bijzonders aan de hand. Dit is een bijzondere kracht. Het is God de Almachtige, Die tot mij spreekt.

U ging vragen: *Wat wil toch dit zijn?*

U ging, u weet het nog wel, u ging bidden. Weet u het nog? Misschien is het al jaren geleden. U ging bidden, bang voor wat komen zou. Na heel veel jaren, vouwde u ineens weer uw handen. U boog uw knieën.

Maar, voor velen van u geldt: U was onder de indruk van wat gebeurde, verontrust door die de tekenen van de hemel. U beefde, u kromp ineen. U was voor een tijd onrustig. En daarna... sukkelde u weer in slaap.

Uw overtuiging was zoals Hosea zegt in Hosea 6, als *een morgenwolk, als een vroeg komende dauw die heenging*. En sindsdien slaapt u, beste vrienden, dieper en geruster dan ooit tevoren...

O, ontwaakt toch uit uw dodelijke rust. Voor dat de grote en doorluchtige dag van de Heere komt!

U zegt: 'Ja, maar ondertussen ben ik oud geworden. Ik ben al zestig, ik ben al zeventig, ik ben al tachtig jaar! Wat moet ik toch doen? Is het niet eigenlijk al te laat voor mij?'

Twee dingen worden u vandaag vanuit Handelingen 2 toegeroepen. Twee dingen.

Als eerste **de grote daden Gods**. De grote werken van God, van Jezus Christus, de Zoon van God. Die God was en God gebleven is. Die mens geworden is. Hij heeft Zich diep vernederd tot in de dood, tot in de vervloekte dood van het kruis.

En dat was allemaal, zegt Petrus, *naar de bepaalde raad en voorkennis van God*. Dat was Gods plan van de zaligheid. En Diezelfde God heeft Christus opgewekt uit de doden. Hij is verhoogd en zit nu aan de rechterhand van Zijn Vader in de hemel.

De grote werken van God! Dat heeft God gedaan.

Met het grote en oprechte doel om verloren mensen, zoals u, zalig te maken.

Hij deed het (om zo te zeggen) niet zomaar, maar juist voor mensen zoals u: vijanden van God en Christus. *De grote daden van God*.

En het tweede wat u toegeroepen wordt vanuit dit hoofdstuk is dit: *Maar u!*

De **grote daden van de mens**. Dit was uw antwoord: U hebt Hem gekruisigd.

Dat hebt u(!) gedaan. U hebt Hem verworpen. U hebt de grote daden van God, ja, God Zelf en Christus Zelf niet *gewild*.

Nee, zegt Petrus straks in zijn preek, u hebt Hem niet met uw *handen* gekruisigd, dat hebt u overgelaten aan andere mensen. Maar, zegt Petrus, wel met uw *hart*. Dat kwam rechtstreeks uit uw hart. Ten diepste hebt u Hem aan het kruis gehecht en gedood: *uw grote daden*.

Ik noem u wel 'lieve mensen' en uw zielen gaan mij aan het hart, maar ik zeg u (aan het einde van dit kerkelijk jaar, na alles wat gezegd is over de zondaarsliefde van onze Heere Jezus Christus), hoewel ik uw netheid en ijver zie, ik zeg het toch tegen u: *U hebt Hem gekruisigd!*

U hebt niet gewild en u wilt niet dat Hij Koning over uw leven zou zijn. Ik noem u wel lieve mensen, maar u bent *vijanden* van mijn Meester en Zender.

God heeft Hem tot een Heere en Christus gemaakt. Dat heeft *God gedaan*. Maar u hebt Hem gekruisigd. Dat hebt *u gedaan*.

En het verbaast me dat velen van u dit beschuldigende Godswoord uit de hemel aanhoren alsof... er niets aan de hand is. Van een bekeuring van de politie bent u nog meer onder de indruk dan van deze beschuldiging.

U zegt, heb ik Hem dan gekruisigd? *Hoe* dan?

U hebt uw knieën niet gebogen voor Hem. En daarmee hebt u Hem niet erkend.

U hebt uw hoop gezet op andere dingen. Vooral op uw eigen netheid en uw eigen godsdienstigheid. En daarmee hebt u Hem veracht.

Er waren tijden dat Hij met Zijn liefdevolle hand uw ziel aanraakte en wakker schudde, u onrustig maakte, maar u hebt die indrukken van u afgeschud als regendruppels van uw regenjas. En daarna hebt u Hem de deur geweigerd.

Er zijn tijden geweest dat de Heere te vinden was. Maar u moet eerlijk zeggen na al de jaren: ik heb Hem niet gezocht. Hij was nabij. U weet het, er zijn tijden geweest dat de Heere *heel* dichtbij was. En misschien wel werkte in het hart van uw man, van uw vrouw, van uw kinderen. Hij was *nabij*, maar u hebt Hem niet aangeroepen.

Er zijn tijden geweest in uw leven, dat u voelde wat er nodig was tot verzoening van uw hemelhoge schuld. Maar u hebt uw heil ergens anders gezocht: in levensverbetering, in uzelf, in uw werken... en daarmee hebt u Hem verworpen. Hem, die zoveel en zo vaak in liefde klopte op de deur van uw hart: Doe Mij toch open!

Maar nee...

Er zijn zelfs tijden geweest, en u weet het als u eerlijk terugdenkt, dat de Geest als het ware Zijn hand op uw hart legde, u voorspiegelde de kostbaarheid en de waarde van het bloed van de Heere Jezus Christus om u te lokken en u te trekken, maar u hebt de Geest weerstaan.

Ja, uw kwaad is erger. U bent doorgegaan op uw eigen weg. Terwijl u diep in uw hart altijd uw schouders hebt opgehaald: Ik kan er ook niets aan doen. Terwijl u nog dieper in uw hart altijd God de schuld gegeven hebt.

Ik zeg u, dat is vijandschap tegen God en tegen Christus. U hebt Hem afgewezen, u hebt Hem geweigerd, u hebt Hem weg willen hebben uit uw leven: 'Weg met Hem!'

Was dat niet wat zijn vijanden riepen op Golgotha... en daarvoor...? 'Weg met Hem, kruis Hem! Wij willen niet dat Hij Koning over ons leven zal zijn.'

Vrienden? Nee, moordenaars van de Zaligmaker.

Zoals de schrijver van de Hebreeënbrieff schrijft: De Zoon van God vertreden, vertrapt onder uw voeten en het bloed van het nieuwe testament onrein geacht. En de Geest, de Geest van Pinksteren, de Geest der genade, smaadheid aangedaan. Diep beledigd.

O, laat toch vanmorgen de scherpe priem van dat Woord uw hart diep doorwonden.

U zegt: 'Wat moet ik doen? Want de Heere heeft gelijk'.

Bekeer u! Breek voor God en erken en belijd deze uw schuld en uw vijandschap tegen God en tegen Christus. En bid of de Heilige Geest, Die u zo vaak hebt tegengestaan, Die u zo vaak smaadheid hebt aangedaan, uit enkele genade opnieuw uw hart wil aanraken.

Of Hij met Goddelijke kracht en overtuiging terug wil komen in uw leven. Met Zijn bijzondere kracht...

Zoals gebeurde op de Pinksterdag, waar duizenden mannen, vrouwen, jongeren, ouderen, vijanden van Christus *gevallen* zijn. Vijanden van Christus!

Dat is het wonder van Pinksteren, dat *vijanden* vallen voor God. Vijanden, zoals er ook hier in de kerk nog zoveel *vijanden* zijn van Christus.

Getroffen in het hart hebben ze gebogen en beleden: Ik erken mijn schuld, o God, die U tot straf bewoog.

Beste vrienden, er is een weg ter ontkoming. Maar ga niet door! Als u de Naam van de opgestane Christus aanroept (wie u ook bent en wat u ook gedaan hebt), dan zult u zalig worden.

Maar, bekeer u toch. En neem dit Woord toch aan. En verwerp het niet opnieuw. Anders, zegt God, blijft er geen slachtoffer, geen offer voor de zonde meer over.

Laten we samen, voordat we verdergaan met ons tweede aandachtspunt, zingen uit Psalm 95 vers 5:

*Verhardt u niet; neemt Zijn genâ
Ootmoedig aan". "Laat Meriba,
Laat Massa u ten afschrik wezen,
Waar 'k door uw vaders ben verzocht,
Toen alles, wat Mijn almacht wrocht,
Hen niet bewoog, om Mij te vrezen.*

Gemeente, honderdtwintig mensen worden vervuld met de Heilige Geest en spreken de grote werken van God. Heel veel mensen zijn diep geraakt. Diep in hun hart, onrustig geworden. Maar er is ook een heel andere groep: die wordt geërgerd.

Want we lezen in vers 13, en dat is ons tweede punt:

2. Geërgerd

Anderen, spottende, zeiden: ze zijn vol van zoete wijn.

Die mensen waren er ook. In Jeruzalem, in de heilige stad. En ze zijn ongetwijfeld ook nu, hier in de kerk. Mensen die minachtend lachen. Nee, niet zichtbaar, maar in zichzelf. Waarschijnlijk waren het de Farizeeën, de Schriftgeleerden, de Sadduceeën en wellicht nog anderen.

Mensen, die gespot hebben bij het kruis. Want er staat in de Bijbel: *En insgelijks ook de overpriesters, met de Schriftgeleerden, zeiden tegen elkaar al spottende: Hij heeft anderen verlost; Zichzelfen kan Hij niet verlossen.*

En nu spotten ze op de Pinksterdag: *Ze zijn dronken, vol van zoete wijn.*

Heel nadenkend, heel slim is het niet geweest. Dat is meestal zo met spotten.

Zoete wijn is wijn die eigenlijk nog niet klaar is, die nog niet helemaal gegist is. Daar zit nog heel veel suiker in van de druiven. Het is wijn die pas gemaakt is. En die is er dus alleen maar vlak na de druivenoogst. Die wijn is, als je tenminste van wijn houdt, 'lekker zoet'. Maar de wijnoogst is nog helemaal niet geweest! Met andere woorden, er is helemaal geen zoete wijn!

En bovendien, heb je ooit iemand gezien die dronken was en die tegelijkertijd vloeiend een vreemde taal sprak? Er komt hooguit onzin uit.

Een druppel gezond verstand, en hun hart en uw hart zou op z'n minst geschokt zijn door het zien en horen van zoveel wonderen en machtige tekenen uit de hemel, tekenen van Gods Majesteit. Maar hun harten zijn hard, bikkelhard... Misschien uw hart ook wel...

Het was trouwens niet perse een *klein* groepje mensen dat spotte, er staat: *de anderen*. Misschien is het wel een heel grote groep geweest.

En Lukas zegt ook niet dat het perse de slechtste mensen waren, van wie niets goeds te hopen was.

En trouwens, niets, echt helemaal niets wijst erop dat deze spotters een onvergeeflijke zonde begingen, zoals sommigen denken.

Misschien herkent u wel iets van die mensen in uw eigen hart. Nee, u zult het nooit, en dat begrijp ik, u zult het nooit hardop zeggen. Maar diep in uw hart lacht u erom... Eigenlijk spuugt u erop... Het is eigenlijk heel merkwaardig dat u hier nog steeds bent... Ik hoop dat u hier altijd zult blijven komen en u hoort er ook echt helemaal bij, maar het is eigenlijk wel merkwaardig, dat u er nog bent...

Omdat daar, diep in uw hart iets is dat zegt, net als bij die mannen destijds: *'Ze zijn hier allemaal gek.* Wat is dit toch? Waar gaat dit over? Dit gaat helemaal nergens over!'

Dat was toen zo, op de Pinksterdag in de heilige stad, en dat is ongetwijfeld ook nu vanmorgen zo, hier in de kerk.

Er zijn er onder u (en u bent niet slechter dan anderen, hoewel er veel zonde is in uw hart), er zijn er onder ons, jong of oud, die eigenlijk denken (nee, u zegt het nooit, maar u denkt het wel): *'Ze zijn gestoord hier. Ze zijn dronken. Ze zijn hier allemaal gek!'*

Uw hart is hard. Maar niet te hard. En het is het grote werk van God de Heilige Geest, van de Geest van Pinksteren, om (terwijl uw hart hermetisch gesloten is), zoals de profeet zegt, 'de koperen deuren van zo'n hart te verbreken en ijzeren grendels van zo'n hart aan stukken te slaan.'

Hij is machtig om het hardste hart te openen. Ja, zelfs dat van u!

Zijn liefdepijlen zijn scherp. We hebben het gezongen: ze treffen in het hart. Niet van vrienden, maar van vijanden en spotters.

Uw verzet is groot. Ga zo niet door. Maar buig voor de verhoogde Koning.

Onze lieve Heere Jezus Christus krijgt de meeste eer, echt waar, wanneer het hardste hart buigt en breekt. Hij krijgt de meeste eer als *u...*, als *u* aan Zijn voeten valt, en zegt: 'O God, wees *mij* zondaar genadig'.

Onthoud Hem die eer toch niet. Die eer, dat u, nu als een spotter, maar dan als een parel zult gaan schitteren aan de kroon van de verhoogde Koning.

Uw geval is niet hopeloos, spotters. Er is een geopende weg, ook voor u.

En er is niet meer eer en glorie en heerlijkheid denkbaar voor de verhoogde Christus dan dat vijanden, spotters, op deze dag gemaakt worden tot vrienden en kinderen.

Kom, spotters, u die denkt: ze zijn hier allemaal gek...

Kom, buig ook...

Er is plaats bij Christus.

Zelfs voor u, want er was ook plaats voor mij.

Amen.

Slotzang Psalm 25:4:

's HEEREN goedheid kent geen palen;
God is recht, dus zal Hij door
Onderwijzing hen, die dwalen,
Brenge in het rechte spoor.
Hij zal leiden 't zacht gemoed
In het effen recht des HEEREN.
Wie Hem nederig valt te voet,
Zal van Hem zijn wegen leren.